

Thủ Trưởng Đại Nhân Sao Có Thể Không Có Hình Tượng Như Thế

Contents

Thủ Trưởng Đại Nhân Sao Có Thể Không Có Hình Tượng Như Thế	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	8
13. Chương 13	9
14. Chương 14	10
15. Chương 15	11
16. Chương 16	15
17. Chương 17	22
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	25
22. Chương 22	26
23. Chương 23	27
24. Chương 24: Kết Thúc	28

Thủ Trưởng Đại Nhân Sao Có Thể Không Có Hình Tượng Như Thế

Giới thiệu

Nhân vật chính: Trần tiên sinh x thủ trưởng đại nhânMàu mè bên ngoài: Tiểu HồThể loại: hiện đại, ngọt ngào, kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-truong-dai-nhan-sao-co-the-khong-co-hinh-tuong-nhu-the>

1. Chương 1

Tiểu Lương là gia sư mà Trần tiên sinh thuê để dạy kèm cho con trai ở nhà, là một cô gái phi thường đẹp dễ dãi dàng.

“Tiểu Hổ phải nỗ lực học tập, phải sống thực vui vẻ, như thế ba ba mới có thể bước thêm một bước nữa. Tiểu Hổ có muốn một mục đích đẹp để không nào?” đây là Trần ba ba thường nói với Tiểu Hổ.

‘muốn ạ!! có điều chị Tiểu Lương không hợp với ba ba, chị ấy không có nam tử khí khái như ba ba, sẽ không đầy ngẩng được ba ba.’ Tiểu Hổ trả lời rất khẳng định

Trần tiên sinh che mặt, Tiểu Lương là con gái không cần mạnh mẽ khí chất, còn có, Tiểu Hổ à, là ai dạy con nói những từ ngữ nguy hiểm như thế, lẽ nào trong mắt Tiểu Hổ ba ba là người nhất định sẽ bị áp đến thế à!?”

2. Chương 2

ngày nào đó, Trần tiên sinh đi đến công ty, ở trong thang máy gặp được lãnh đạo, hai người đều trầm mặc không nói, Trần tiên sinh cúi đầu cảm thấy rất khó chịu, giống như có người nào đó theo dõi hắn, thế nhưng trong này chỉ có 2 người... thủ trưởng đại nhân.. không có khả năng.. không!! tuyệt đối không thể. Là hắn nghĩ nhiều!!

Ngay khi Trần tiên sinh vứt bỏ ý niệm ấy ra sau đầu, thủ trưởng đại nhân lên tiếng.

“cậu có đứa nhỏ?”

Trần tiên sinh cả kinh, thấp thỏm trả lời: “Vâng.”

Lại là một hồi yên lặng.

Trần tiên sinh không ngừng mà đổ mồ hôi lạnh.

Thủ trưởng đại nhân khí tràng quá mạnh mẽ thực sự quá nóng!! không chịu được!

“Keng ~” tầng tám đến.

Trần tiên sinh đi ra khỏi thang máy, thủ trưởng đại nhân cũng theo hắn ra thang máy

Thư ký đứng ngoài cửa thang máy kinh ngạc nhìn thủ trưởng đại nhân mặt than của mình nhìn chằm chằm

bóng lưng của Trần tiên sinh ‘người đàn ông mười tốt’ là nuốt từng ngụm nước bọt.

... BOSS, văn phòng của ngài ở tầng trên a....

3. Chương 3

Lại nói Tiểu Hồ theo ba hần, cho dù cũng không phải đặc biệt gì, nhưng vẫn có thể cần cù bù thông minh. Hiện tại Tiểu Hồ đã lên lớp sáu, cô giáo Tiểu Lương vì bệnh nên phải xin nghỉ.

Vốn Trần tiên sinh muốn mời một vị gia sư, cũng biết Tiểu Lương là sinh viên năm ba đại học, bây giờ là thời gian để chuẩn bị viết báo cáo, vì Tiểu Lương cứ một mực nói anh của mình rất tốt nên bây giờ việc dạy kèm cho Tiểu Hồ từ Tiểu Lương sang anh của Tiểu Lương.

Người vợ chuẩn đi rồi, nhưng rút ngắn với người trong nhà một chút cũng không tệ lắm. Trần tiên sinh vì chính mình mà tiếp sức.

Trần tiên sinh một mặt thân thiết cùng chờ mong người gọi là người nhà tương lai, nhưng khi mở cánh cửa lại một bộ dạng bị sét đánh trúng..

Ngoài cửa chính là người vừa đáng yêu vừa đáng kính thủ trưởng đại nhân!!

” ông chủ!?”

Thủ trưởng đại nhân một mặt đứng đắn sửa lại cà vạt.

“Xin chào, ta là doTrâu Lương nói đến dạy thay, tên Trâu Bách, bởi việc học của Trâu Lương có chút vấn đề, nên sau này chắc không có khả năng giúp dạy kèm cho con ngài được, vì thế sau này mời chỉ bảo nhiều hơn.”

4. Chương 4

Sau đó mỗi ngày, nhân viên đều thấy ông chủ cần cù chăm chỉ của mình mỗi khi tới công ty sẽ mang theo đôi mắt gấu trúc cùng khuôn mặt tuần tú mặt lạnh. Trong lúc nhất thời toàn công ty từ trên xuống dưới đều bàn luận “thủ trưởng cùng bạn gái sống về đêm, ngày đêm điên đảo” đều đồn đãi đến sôi trào.

Trần tiên sinh một bên bụng mặt biểu thị thần mã không có quan hệ gì với hần.

Làm cấp dưới nên việc quan tâm đến thủ trưởng đại nhân là tất yếu!!

Rất cực có một ngày, Trần tiên sinh không đành lòng nhìn thủ trưởng đại nhân không ăn cơm tối mà đã tới giảng bài cho Tiểu Hồ, do do dự dự muốn chạy tới nói với đại nhân không cần chạy tới chạy lui khổ cực như thế, không bằng hẳn thay gia sư để khỏi phiền thụt trưởng đại nhân.

Vốn Trần tiên sinh cũng bởi vì bận bịu nên mới thuê gia sư, nhưng so với hẳn thì thủ trưởng đại nhân còn bận hơn bây giờ còn dạy thêm cho Tiểu Hồ. Trần tiên sinh um tùm xầu hổ. Muốn khuyên thủ trưởng đại nhân về nghỉ ngơi, bản thân mình có thể dạy. Nhưng khi hả mồm định nói lại nhìn thấy đại nhân thoải mái, buông lỏng con người cùng Tiểu Hồ nhà mình đùa giỡn. Tất cả lời nói ra chỉ là

“Đêm nay lưu lại ăn cơm đi.”

5. Chương 5

Thực ra tối nay cơm nước làm hơi nhiều, hai người gần như... thực hơi nhiều..

Trần tiên bày ra bát đĩa rồi kiểm soát.

Về sự gia tăng của bát đĩa cùng thức ăn trên bàn, Trần tiên sinh cũng không lo lắng cơm nước sẽ dư lại, thủ trưởng đại nhân sẵn khoái ăn. Sau khi bữa ăn vui vẻ qua đi, Trần tiên sinh ngoan ngoãn nhanh nhẹn rửa chén.

Thủ trưởng đại nhân đang dạy kèm Tiểu Hồ im lặng quay đầu nhìn về phía bóng lưng ở nhà bếp, híp mắt, nhậm rãi gật gù.

Tiểu Hồ bên cạnh yên lặng ở đấy lòng phối theo thủ trưởng đại nhân: một người vợ tốt!!

6. Chương 6

“nếu không anh không cần tới đây nữa, chạy tới chạy lui rất phiền toái.”

Trần tiên sinh nhanh mồm nhanh miệng mà nói.(z: hả? Cái gì? Kịch bản không phải như thế? Được rồi làm lại!!)

Trần tiên sinh nhanh mồm nhanh miệng khi thủ trưởng đại nhân sắp sửa rời đi mà bật thốt lên.

Muộn, hần hối hận rồi.

Thủ trưởng đại nhân có một biệt thự giá trị cao, tại sao muốn vì dạy kèm tiểu tử của mình mà chen chúc tại nơi chật hẹp này? Tự tìm phiền phức sao?

Trần tiên sinh nhìn thủ trưởng của mình buồn mắt, trầm mặc vài giây, xoay người ly khai, không nghe thấy những tưởng thần mã không từ chối. Mới vui mừng được nửa giờ giờ thất vọng rồi!!

Tại sao nói là nửa giờ ~?

Bởi vì sau đó thủ trưởng đại nhân mang theo túi công văn, một mặt hăng hái gõ cửa nhà Trần tiên sinh, ngoài cửa chính là năm rương hành lý!!

7. Chương 7

“chờ chút, tôi thu thập phòng ngủ một chút, tí tôi với Tiểu Hồ ngủ chung được rồi” Trần tiên sinh mang mấy rương hành lý của đại nhân nhà mình vào phòng khách.

Thủ trưởng đại nhân mặt lạnh quét qua Tiểu Hồ, bắt đầu giận dữ.

Tiểu Hồ bình tĩnh kéo lấy góc áo Trần tiên sinh

“Ba ba, con đã 12 tuổi, có thể chăm sóc tốt cho bản thân, ba cho con ngủ một mình đi.”

Trần tiên sinh xoa đầu Tiểu Hồ, cười nói: “ba ba muốn cùng con củng cố tình cảm cha con thôi nha ~”

Tiểu Hồ lét lút nhìn thủ trưởng đại nhân mặt lạnh, đáy lòng im lặng nói: củng cố tình cảm cha con..

“Hắn không còn nhỏ, con trai không nên nuông chiều quá.” Thủ trưởng đại nhân lên tiếng.

“ách... Được rồi.” Trần tiên sinh xoay người chuyển rương hành lý.

Tiểu Hồ ở nơi mà Trần tiên sinh không nhìn thấy, hướng về đại nhân làm động tác: “mặt lạnh cố lên”, sau đó trở về phòng.

8. Chương 8

thủ trưởng đại nhân mở ra rương hành lý, từ bên trong lấy ra sáu bộ sạch sẽ, xa hoa, giống như âu phục, không chút khách khí bỏ vào trong tủ treo quần áo Trần tiên sinh.

Trần tiên sinh biểu thị: nha ha ha ha! Không có gì, năm đó đại học cũng có năm cái áo sơ mi trắng, cứ làm biếng ~ một ngày một cái, hai ngày nghỉ sẽ mang ra giặt giũ, làm tổ trong ký túc xá bốn người bốn góc mà đánh phỏ bản.

Trần tiên sinh chờ thủ trưởng tắm xong mới tắm. Làm cấp trên, thủ trưởng đại nhân sau khi nhìn Trần tiên sinh vào phòng tắm, quay đầu nhìn cái đường lớn của hai người hai bên trái phải mỗi người một chân, lại quay đầu.

Hừ! Sớm muộn sẽ là một giường!

Chờ Trần tiên sinh từ nhà tắm ra, mặc một bộ đồ ngủ trước đây nhưng vẫn còn đang mới.

Đồ ngủ cũ còn mới???

Chắc Trần tiên sinh đã quen với ngủ một một mình đi, không mặc quần áo, hắc hắc ~

9. Chương 9

Tắt đèn.

Thủ trưởng đại nhân thấy Trần tiên sinh ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, bình tĩnh lên tiếng: “không cần vì tôi mà thay đổi thói quen.”

Trần tiên sinh nghe cảm động a!

Ngay khi thủ trưởng đại nhân sắp nói ra: ‘để tôi đi sofa ở phòng khách ngủ một đêm sẽ không làm phiền em’, chỉ nghe âm thanh ma sát của quần áo và chân bên cạnh, thấy da dẻ trơn mịn lướt qua chân, một.

Âu, tình huống gì đây!! tình huống gì đây? Cũng quá nhanh đi!! hần còn chưa chuẩn bị a!! sẽ không phải sẽ âm ỉ đến Tiểu Hồ sao sao sao sao!!

Làm cấp trên đại nhân tay run run sờ qua, động tác bình tĩnh.

Bên tai truyền đến tiếng Trần tiên sinh: “Được rồi, cảm ơn, ngủ ngủ ngon!”

Khụ... Trần tiên sinh rất không phúc hậu mà vẫn không thoát quần ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, thủ trưởng đại nhân co quắp một đôi mắt gấu mèo hướng về Trần tiên sinh biểu thị hẳn có thể ngủ thư phòng.

10. Chương 10

Kỳ thực thủ trưởng đại nhân dời vào đây cũng có chỗ tốt.

Tỷ như: vì có thêm 1 người, nên đi siêu thị có kẻ bưng bê khuân vác cho, dù rằng hai người đi chung thì bị cả đám người nhìn ra ngó vào, nhưng cũng có người không như vậy..

Trần tiên sinh hằng còn nhớ có lần lúc cùng ngài thủ trưởng chọn sữa cho tiểu Hồ *trong tủ lạnh, có một cô gái cứ nhìn chăm chăm vào bọn họ, tay cầm một cái túi xxx của bò được bọc kín, khụ...*

Lại tỷ như: Trần tiên sinh gần đây phát hiện thủ trưởng đại nhân đang xem một ít sách kỳ kỳ quái quái → (những việc mà chủ nhân một gia đình nên làm), (bí quyết làm một người đàn ông ôn nhu) các loại...

Là nhắc nhở hẳn trách nhiệm của nam nhân sao? Không hồ là thủ trưởng đại nhân!! nhưng thủ trưởng đại nhân cũng là nam nhân..

Tiếp theo tỷ như: Trần tiên sinh rốt cục sẽ cùng thủ trưởng đại nhân cãi nhau ~

Thủ trưởng đại nhân: “anh cảm thấy em ấy rất tốt, rất ôn nhu.”

Trần tiên sinh: “Nhưng cô ta lừa tiền nam nhân.”

“Là những người đàn ông kia tự nguyện.”

“Đó chỉ là bên ngoài, không nên bị em ấy lừa.”

“Nhưng tôi yêu thích em ấy.”

“Cái gì! anh, anh...”

Đang lúc hai người trên đỉnh cãi nhau Tiểu Hồ hào hứng chen vào một câu: “không phải chỉ là một bộ phim truyền hình thôi sao.âm ỉ như thế làm gì chứ...”

Hai đại nhân cùng xem ti vi, trầm mặc.

Tiểu Hồ lạnh lạnh đọc thuộc lòng cùng với nữ nhân sụt mướt bên trong thành nền cho hai người.

Ân, nói tóm lại, thủ trưởng đại nhân nhìn Trần tiên sinh một bên vẫn đang lặng lẽ sợ hãi thủ trưởng đại nhân. (thật không được tự nhiên)

11. Chương 11

Thư ký Tiểu Tả đã biết thủ trưởng đại nhân thăm mền Trần tiên sinh, lại nói làm sao mà biết được đây?

Một ngày nào đó.

“Tiểu Tả, mang văn này đến xếp, nói ông chủ đã sửa ba lần rồi đấy!!” Lưu Phương Ly lấy ra một xấp tài liệu.

“được” Du Gia nhận lấy, mở ra một chút,phát hiện thấy một chút sai lầm, định nhắc nhở lại bị đánh gãy.

“nè, chị Tiểu Gia” lưu phương ly lấp lóe đôi mắt “chị nói, ông chủ chúng ta có bạn gái hay không nhỉ?”

Từ khi thủ trưởng đại nhân dời vào nhà của Trần tiên sinh, đôi mắt gấu mèo đã không còn, không đến muộn về sớm, trên người đều tản ra khí lạnh, không phải là từ bạn gái đã chuyển sang kết hôn. Bao nhiêu nữ nhân đều ảo tưởng được làm vợ của ông chủ, đều hướng về thư ý đại nhân để hỏi việc đại nhân có vợ có người yêu chưa không ít, nhưng Du Gia chỉ trả lời “không biết”

“Không biết” Du Gia nhìn lưu phương ly mặt tràn “đầy sao”, sắc mặt nghiêm nghị, nói xong xoay người hướng về phòng thủ trưởng đại nhân mà bước tới.

12. Chương 12

Phía sau truyền đến một tiếng ” thiết.”

Du Gia tay siết chặt xấp văn kiện.

Các cậu chờ khóc đi!

Thư ký tiểu thư gõ gõ cửa phòng thủ trưởng đại nhân,

Sau đó bị thủ trưởng đại nhân gọi đi vào.

“Đây là những hạng mục của Minh Tế.” Thư ký Tiểu Tả đem văn kiện đặt lên bàn.

Thủ trưởng đại nhân mặt lạnh mà mở văn kiện, xem qua vài trang, đem ít văn kiện kéo ra. Vẽ lên chúng, để lên bàn.

“nói bọn họ làm lại” đương nhiên cũng bao gồm xấp tài liệu của Lưu Phượng Ly.

Thư ký Tiểu Tả không nhúc nhích.

“sao?” Thủ trưởng đại nhân thấy cô còn không lấy văn kiện đi ra ngoài, liền giương mắt.

Thư ký Tiểu Tả luôn luôn khôn khéo cũng phải kinh ngạc nhìn chòng chọc nhìn thủ trưởng đại nhân.

Hả?

Thủ trưởng đại nhân bình tĩnh quay đầu, nhìn hồi lâu mới đột nhiên phát hiện.

Phía sau tấm kính pha lê phản chiếu tấm ảnh của Trần tiên sinh trên màn hình máy tính.

Mặc dù có chút mơ hồ, nhưng thư ký Tiểu Tả biết Trần tiên sinh đã bị thủ trưởng đại nhân lừa gạt, hãm hại cho tới khi bán thân.

13. Chương 13

Lại nói Tiểu Hồ vốc người nhỏ nhắn, Trần tiên sinh không yên lòng nên tan làm đều đi đón Tiểu Hồ.

“Ông chủ... Trâu Bách (z: mọi người có ai còn nhớ tên thủ trưởng đại nhân!!!), Tiểu Hồ đã gần tan trường, cùng với bạn đi chơi, có thể cùng với tôi đi đón hán không??” Trần tiên sinh tay cầm điện thoại, mắt nhìn đồng hồ, Tiểu Hồ đã gần tan học.

Lần trước thủ trưởng đại nhân một mặt đứng đắn nhìn Trần tiên sinh, yêu cầu như thế, nhưng Trần tiên sinh sẽ không không biết ngưng ngưng gọi: Trâu Bách.

Thủ trưởng đại nhân không hề áp lực gọi Trần tiên sinh: Tiểu Nghĩa. (z: a? Ta chưa nói sao? Ta chưa nói Trần tiên sinh gọi Trần Bình Nghĩa sao?)

Thủ trưởng đại nhân đang lái xe đột nhiên đánh tay lái, nói: “được”

Một mặt lại nói “Thân là chồng đưa đón hài tử là chuyện đương nhiên”

14. Chương 14

“Mẹ!” Tiểu Mẫn Ngọc hướng về phía một phụ nữ ăn mặc quý phái mà gọi.

Mẫn mụ mụ nhìn con gái nở nụ cười, sau đó liếc Tiểu Hồ, chưa thấy Trần tiên sinh lại có chút thất vọng.

“Ngọc ngọc, đi hỏi Tiểu Hồ một chút, cha hắn đâu?”

Tiểu Hồ không có mẹ trong lớp đều biết, nhưng mẫn ngọc vẫn không biết ba ba hắn vẫn có chất lượng rất tốt.

Ngay khi mụ mụ mẫn ngọc phiền muộn ba ba Tiểu Hồ không đến, một chiếc xe xa hoa đỗ trước cửa trường học.

Cửa xe mở ra, thủ trưởng đại nhân mặc đồ tây lóe sáng bước xuống xe.

Giáo viên đứng trước cửa lắp tức cảnh giác lên, chưa từng thấy người này, nói không chừng là bọn cướp đến đây!!

Sao bọn cướp vừa đẹp trai vừa lãnh khốc đi cướp hài tử, nếu cha mẹ đến sẽ làm sao!!

Cô giáo nhìn trần Tiểu Hồ hướng về phía nơi nam nhân, tò mò hỏi.

Coi như là như thế soái như thế khốc bọn cướp cũng không có thể ban ngày ban mặt dưới cướp đi hài tử, em ấy sẽ đối gia trưởng đối với hài tử phụ trách!

“Vị tiên sinh này, ngài là...?”

Thủ trưởng đại nhân vẫn bưng một tấm mặt lạnh, liếc cô giáo một cái.

Tiểu Hồ tránh khỏi tay cô giáo, chạy lại kéo áo thủ trưởng đại nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nói với cô giáo.

“đó là ba ba con”

“A” cô giáo đẩy mặt dấu hỏi.

Thủ trưởng đại nhân sờ sờ đầu Tiểu Hồ, liếc về miễn mụ mụ, nói:

“Tiểu Hồ theo họ mẹ.”

15. Chương 15

Trong quán rượu sáng trưng náo nhiệt, Trần tiên sinh bưng chén rượu, một mình ngồi bên, nụ cười trên mặt có chút âm đạm,

Hôm nay là ngày tụ hội bạn học cao trung của Trần Bình Nghĩa Trần tiên sinh, đã rất nhiều năm không gặp, có rất nhiều chuyện để nói, nói nói, bầu không khí rất sinh động náo nhiệt.

Mặc dù trên mặt mang mỉm cười, nhưng cùng không ai để ý Trần Bình Nghĩa.

“Ai! Bình Nghĩa! Đã lâu không gặp!” một bạn học ở cửa gọi hắn.

“Gần đây thế nào? Nhìn tiểu tử vẫn không thay đổi à, vẫn trắng trẻo nõn nà như thế!! nói, có phải xuyên việt tới!! hứa hòng ôm cổ hắn, cười hì hì, rất không đứng đắn.

Nhớ về năm đó, chỉ có duy nhất một người anh em, đáy lòng Trần Bình Nghĩa lại ảm áp

“này, 20 đồng tiền lúc nào trả?”

“Đệt! cái chuyện này còn nhớ!! có phải anh em hay không hả!!”

Vừa trêu chọc vài câu, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, hứa hòng nghị đột nhiên dè dặt âm thanh, hỏi:

“Đứa bé kia... cậu còn mang theo?”

“Ừm...”

“Sách, cũng không phải con ruột, mang theo cho khổ cực!! công việc bận rộn thế còn muốn chăm sóc hần, nam nhân nên..”

Trần Bình Nghĩa cúi đầu, ôn nhu nở nụ cười.

Hần vô cùng kiên định sự lựa chọn của chính mình, từ thời khắc quyết định muốn săn sóc Tiểu Hồ, hần đã không có oán giận gì.

Tiểu Hồ không phải là con ruột của hần..

Trần Bình Nghĩa 27 tuổi, bạn học cùng hần kết hôn sinh con, con cái cũng chỉ ba, bốn tuổi.

Mà Tiểu Hồ năm nay mười hai tuổi.

Trần Bình Nghĩa có một người chị trên hần 2 tuổi, mẹ sinh ra Trần Bình Nghĩa sau đó không lâu thì chết, cha vì tưởng nhớ mẹ nên khi chị hần lên cao trung, đem Trần Bình Nghĩa vứt cho chị nuôi, một mình trở về nông thôn ở một mình.

Chị hần khi đến cao trung năm ba, không may bị nam nhân làm cho to bụng, khi phát hiện thì phôi đã biến thành con.

Vừa sợ sau vừa cảm thấy không có mặt mũi trở về, khi chị đem hài tử sinh ra thì chạy sang nước ngoài.

Phần nộ việc cha không muốn nuôi cái tạp chủng con gái lưu lại, cuối cùng vừa lên cao trung, Trần Bình Nghĩa vẫn nhận nuôi Tiểu Hồ từ tuổi còn mặc tã lót.

Phụ thân không có ngăn cản, bởi vì Trần Bình Nghĩa nói:

“con không thể như chị, đối với sinh mạng nhỏ bé mà không quan tâm”

Trần Bình Nghĩa vì Tiểu Hồ, cũng không quan tâm bạn học cùng thầy giáo, đi làm thêm, còn thuê phòng trọ.

Kết quả vẫn không thể nào giấu diếm được anh em tốt nhất Hứa Nghị hồng, sau khi hắn biết lai lịch của Tiểu Hồ, hắn âm thầm giúp hắn gạt mọi người, cùng chăm sóc Tiểu Hồ.

Không biết là ai, nghe nói có chút phong thanh, Trần Bình Nghĩa có đứa nhỏ như thế mà truyền ra ngoài.

Người trong lớp tràn đầy chê trách, nói Trần Bình Nghĩa không biết từ đâu mà nhặt một hài tử nuôi, nói làm con gái nhà người ta to bụng, mười năm tuổi còn làm cha.

Mọi chuyện cứ thế truyền vào tai hắn. Nhưng Trần Bình Nghĩa mỗi ngày về nhà sẽ mang khuôn mặt tươi cười nhìn ngắm Tiểu Hồ. Cứ thế mà trải qua sáu năm, chị hắn ruột cục cũng quay về nhìn hài tử năm ấy cô ấy vút đi.

Chị hắn đầy mặt hổ thẹn đứng trước mặt hắn nói: nhiều năm như vậy, đem con vút cho em, là chị sai. hiện tại chị đã kết hôn, là một thương nhân ở mỹ, chồng chị không ngại để chị nuôi đứa bé” bây giờ hỏi hắn xem có thể đưa con cho bọn họ chăm sóc.

Trần Bình Nghĩa trầm mặc.

Tiểu Hồ ở phòng khách làm bài tập phát hiện Trần Bình Nghĩa không có vào nhà, liền có chút hiếu kỳ, đi tới hỏi.

“Ba ba, làm sao vậy?”

Tiểu Hồ lôi kéo góc áo hắn, thuận theo dựa vào bên người hắn.

Chị hắn nhìn thấy đứa con tâm tình kích động giống như thủy triều vọt lên, cắn cắn môi nói với Trần Bình Nghĩa:

“chị biết rồi, chị sẽ thường xuyên gọi điện thoại về nhà, muốn gì cứ nói, xem như buổi thường cho em” sau đó nhìn nhìn Tiểu Hồ cười rồi đi.

Trần Bình Nghĩa đem Tiểu Hồ kéo vào phòng, nói từng chuyện cho hắn biết. Tiểu Hồ sáu tuổi, không khó lý giải đã xảy ra chuyện gì. Hắn nói xong lặng lặng chờ, muốn nghe Tiểu Hồ nói một ít lời trong lòng.

Tiểu Hồ đôi mắt đen láy nhìn hắn, có chút ướt át.

Những năm này Tiểu Hồ đã hỏi rất nhiều lần về mẹ hắn, hắn không biết phải trả lời như nào, hắn mới 20 tuổi, hắn cũng chưa từng giao du quá ba người bạn gái, người nào cũng nói hắn trẻ mà đã có con sáu tuổi, vì thế mỗi lần có người hỏi hắn cũng chỉ cười cho qua, không nói gì.

“Ba ba, rất muộn, nên ngủ.”

Âm thanh non nớt đánh vào tâm hồn mềm mại của hắn. Tiểu Hồ còn gọi hắn là ba ba..

Đột nhiên hiểu ra tại sao chị lại bỏ đi mà không dẫn con hắn đi.

Trần Bình Nghĩa đem Tiểu Hồ ôm vào trong lòng ngực.

Mấy năm qua, là thời gian khổ sở nhất, có Tiểu Hồ ở bên, cũng vì Tiểu Hồ, mới có khuôn mặt tươi cười như hôm nay.

Có phải con ruột cũng không còn quan trọng nữa. cũng không thể ngăn nổi tình yêu của Trần Bình Nghĩa

“Bình nghĩa? Bình Nghĩa!” Hứa Nghị Hồng lay lay vai hắn, “Làm sao vậy? Có phải là tôi nói nặng lời hay không? Xin lỗi a...”

“Không có chuyện gì.” Trần Bình Nghĩa lắc đầu một cái, bình thường mà nở nụ cười “họ đều nói sự thật, tôi cũng không để tâm”

“làm sao được!! cậu chính là trái hồng!! tôi đến Lương Sơn làm 18 cái cái tấm sắt để bảo vệ cậu!! thực sự như thế được không!!”

“thôi thôi, cậu bớt giận đi.”

“—— em làm sao vẫn không phát hiện được tình yêu của anh, lại như...” Điện thoại vang lên, Trần Bình Nghĩa đối với hứa Nghị hồng ra hiệu một hồi, liền đi ra cửa nghe điện thoại.

Tiểu Hồ vừa thừa dịp hắn không chú ý đổi hắn tiếng chuông điện thoại di động! cái này là thể loại gì!?

” ụy ...?”

“Tiểu Nghĩa, em ở đâu? tôi... Cùng Tiểu Hồ đi đón em.”

Đã thấy quá muộn, thủ trưởng đại nhân phát hiện giờ là mười giờ rưỡi, lập tức gọi điện thoại cho Trần tiên sinh.

“... Đang ở khách sạn, xin lỗi, tôi quên thời gian, lần sau sẽ không, ân... Trâu Bách, tôi dập trước.”

Trần tiên sinh phát hiện, thật giống lại thêm một người quan tâm hắn người.

Bị gọi tên, thủ trưởng đại nhân đánh tay lái, dẫm chân ga.

Rõ ràng Tiểu Hồ cảm thấy xuân về hoa nở, gặt gao nắm đai an toàn, thân thể nhỏ bé áp sát vào trên ghế dựa.

QAQ ô... Ba ba (mama), mau tới cứu con!

16. Chương 16

“Ừm...” Trần Bình Nghĩa tựa ở trên người Trâu Bách..

Trâu Bách nâng mông của hắn lên, xúc cảm tốt đến nỗi khiến hắn không chịu được mà véo một cái.

“Dừng... Dừng véo.”

Trần Bình Nghĩa bị xoa đến thân thể mềm nhũn, đem khuôn mặt đỏ ửng đặt trên vai Trâu Bách.

Trâu Bách vỗ vỗ sau gáy, một tay khác từ lưng dần trượt xuống eo.

“... Làm sao? Không thích sao?”

Trần Bình Nghĩa thân thể run rẩy, hắn cảm thấy Trâu Bách mò tay vào địa phương khiến hắn khó có thể mở miệng.

“... Ân không, em...”

Trần Bình Nghĩa hai tay ôm cổ Trâu Bách, cắn cắn môi dưới.

“Không phải như thế... Tại sao...?”

“A! —— ”

Một tiếng kêu gấp gấp từ trong phòng ngủ Trần Bình Nghĩa truyền đến. hần nhú nhú mày, đột nhiên từ đường mà đứng phắt dậy.

“Ế? Là mộng a...”

Rốt cuộc như thế nào mới mộng cái kiểu ấy đây..

Từ trên giường đi xuống, đi qua phòng vệ sinh rửa mặt rồi đi chuẩn bị bữa sáng.

Ăn cái gì đây?

A! Có trứng gà, Trâu Bách thích nhất là trứng gà thêm ớt, không có ớt thêm sốt cà chua được rồi, nhìn chắc không ra đâu, đến lúc hỏi nói bỏ sai được rồi.

“Tiểu Hồ, Trâu Bách, xuống ăn bữa sáng.” Trần Bình Nghĩa đem bữa sáng dọn xong, hướng về phòng ngủ mà gọi.

“Ba ba, phụ thân... ặc!! Chú Trâu sáng sớm đã đi trước.” Tiểu Hồ ở bên cạnh bàn ngồi xuống mới nói.

Trần Bình Nghĩa mỉm cười đưa tới cho Tiểu Hồ một chén lớn sữa bò, “Hừm, ba biết rồi, ăn bữa sang thôi.”

Trần Bình Nghĩa: hỗn tiểu tử ba nghe được!

Tiểu Hồ: QAQ sữa bò cái gì thật đáng ghét!

“Tiểu Hồ, ngày hôm nay đi đâu chơi? Ba sẽ cùng Tiểu Hồ đi” Trần Bình Nghĩa cúi đầu nhìn Tiểu Hồ cúi lưng mang giày chuẩn bị ra ngoài chơi.

“A? con cùng bạn học hẹn nhau đi nhà hần chơi game, ba ba biết chơi game?” Tiểu Hồ cười hì hì hỏi.

Sẽ không!

Trần Bình Nghĩa mỉm cười, “Như vậy a! Trên đường cẩn thận.”

Ba ba người không nên như vậy! ba có thể đưa con đi a!! QAQ→ Tiểu Hồ

“con đi đây.”

“Răng rắc!” Cửa đóng lại.

... Đều đi rồi?

Hiếm thấy yên tĩnh a.

Trần Bình Nghĩa quyết định đi ra ngoài đi dạo, thuận tiện mua có chút, cái gì, như ớt chẳng hạn.

“Ca!” Cửa đóng lại.

Trần Bình Nghĩa lật qua lật lại túi áo, chỉ phát hiện mấy đồng tiền xu.

Tiền xu...

Không có chìa khoá...

Không có chìa khoá!!!!

Được rồi trước vào cửa đều là Trâu Bách mở.

Quên đi, trước tiên ngao du, chờ hần trở về mở cửa đi.

Trần Bình Nghĩa hướng về siêu thị gần đây mà chậm rãi bước tới.

16 (3))

“Nè!! Trần tiên sinh sao lại đi một mình, thủ trưởng đại nhân đâu nha?”

Trần Bình Nghĩa: quây thu tiền bên kia là xảy ra chuyện gì? Giờ làm việc không ai quản sao!

“Nhất định là sinh bệnh! Trần tiên sinh đến mua tương ớt cho thủ trưởng đại nhân, trở về làm cơm cho hần ăn no nha!!”

Trần Bình Nghĩa yên lặng đem thịt bò cùng tương ớt thả lại trên giá. Không có tiền còn lấy, thật mất mặt.

Quên đi, trở về một chút, nói không chừng đã về rồi.

Sau đó Trần Bình Nghĩa không cam long đứng ở quầy thu ngân, nhìn như không quan tâm mà mua ba cái kẹo que!!

Ngậm lấy một cái kẹo que, ở trên đường chậm rãi đi.

Hắn mới bắt đầu đã không nên đi ra ngoài đi?

16 (4))

“Ai? Trần tiên sinh!” đằng sau có người gọi hắn. Quay đầu nhìn lại.

Đây không phải là người vợ đúng tiêu chuẩn của hắn sao!!

Trâu Lương gọi lại hắn,: “Trần tiên sinh cũng đi ra đi dạo phố? Sao không thấy anh của em đâu?”

Tại sao đều đề hắn!?

“Trâu Bách không biết đi đâu, tôi không mang chìa khóa nên không thể vào nhà, nên đi ra ngoài dạo một chút”

Trần Bình Nghĩa mỉm cười đem kẹo que cầm ở trong tay đưa ra.

Trâu Lương liếc kẹo que một cái, “Há, có muốn hay không đi trước nhà chúng em ngồi một chút?”

(vợ đúng chuẩn mời, xin ý kiến→ tiếp thu / từ chối)

“không cần đâu, tôi một chút nữa sẽ về, hắn chắc cũng sắp về rồi”

(từ chối: không thể phá hoại danh hiệu “trinh tiết” đã thu được)

Trần Bình Nghĩa xoay người đi.

Trâu Lương nhìn hắn đi xa, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho anh trai.

“anh đang ở đâu?!!!”

‘Nước ngoài, có hội nghị.’

‘Chuyện này... Như vậy a, vậy không làm phiền.’

‘Làm sao vậy, nói!’

‘Trần tiên sinh không có chìa khoá, không về nhà được, đang trên đường đi dạo đây.’

‘... anh biết rồi.’

‘Này này? anh? anh biết cái gì? Đừng ngắt máy a!!! Này! ...’

“Đô... Đô... Đô...”

“Sách, lại không nói cho em. Quên đi, ai bảo anh là anh của em đây.”

Trâu Lương quay về.

16 (5))

“Giúp ta đặt vé máy bay về thành phố S.” Trâu Bách để điện thoại xuống quay về phía thư ký Du Gia nói.

Du Gia ngẩn người, vừa đặt điện thoại xuống một bên hỏi: ‘nhanh như vậy? Còn có mỗ cuộc gặp với nhà đầu từ, ông chủ...’

“Keng ~ điện thoại, có điện thoại ~” Trâu Bách cầm điện thoại lên, liếc Du Gia một chút.

Du Gia đột nhiên quay đầu, cuối đầu xuống biểu hiện mình tuyệt đối không biết đây là giọng nói của Trần tiên sinh.

“a lô.”

“Chú Trâu... ặc! phụ thân đại nhân, con đang ở nhà bạn học, buổi tối sẽ không về, phiền phụ thân nói với ba ba một chút, con gọi điện về nhà không ai bắt máy, gọi cho ba cũng không được, ba hẳn ra ngoài không mang theo.”

Hắn ngay cả chìa khoá cũng không mang, lần sau nên mang theo bên người!

“cha biết rồi, ngày mai về nhà sớm một chút.”

“Ừm! ~ ”

“Đô... Đô... Đô.”

Trâu Bách cúp điện thoại, đối với Du Gia nói: “Tám giờ tối hôm nay, anh muốn đặt chân tại thành phố S”

Du Gia: như thế nào có thể!! làm sao đây?!! vé máy bay thì tìm ai báo cáo!! không thể lấy trong công quỹ của công ty a!!

16 (6))

Trâu Bách thật sâu cau mày, nhìn Trần Bình Nghĩa nặng nề khó chịu ngửi nơi cánh cửa. vẫn là đến chậm một chút. Có lẽ nên khấu trừ lương cô ta một năm..

Trâu Bách rón rén đi tới, mở cửa ra.Sau đó ngồi xổm xuống, cúi đầu đỡ suýt chút nữa đụng vào đầu Trần Bình Nghĩa, chăm chú suy nghĩ.

Trâu Bách: làm sao mang hần vào? Ôm ngang vào? Như thế nhờ hần tỉnh thì sao?

Trâu Bách đánh giá hần.

áo sơmi trên người có chút mỏng manh, 2 cúc áo trên người được tháo ra, da thịt trắng nõn làm hần có chút căng thẳng.

Trâu Bách: nhanh một chút mang hần vào nhà đi, không thì Tiểu Nghĩa sẽ cảm mạo.

Vì thế thực sự ôm sao!!

A!

Trâu Bách nghĩ đến bộ phim hần cùng tiểu Nghĩa xem, nữ chính bị tàn phế, nam chính 2 đêm nằng ngồi xuống ngồi vào gốc cây. Lúc ấy bọn họ đánh cược xem nữ chính có thể thay đổi quyết định của mình hay không, thua cuộc thì Trần Bình Nghĩa sẽ mang tất cả tương ớt đổi thành nước sốt cà chua mà hần yêu thích.

Trâu Bách cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy Trần Bình Nghĩa, vào nhà.

16 (7))

Trâu Bách đem Trần Bình Nghĩa đặt lên giường, sau đó đứng lên, bắt đầu suy nghĩ thế nào cởi quần áo mới không đánh thức người tỉnh lại.

“Ừm...”

Cảm nhận được sự thích thú mềm mại trên giường lớn, Trần Bình Nghĩa xoay người, tay mò chung quanh, tìm thấy gối kéo lại, sụt sọt, vùi đầu ngủ.

Trâu Bách nhìn hẩn ngủ bình yên như vậy, không nhin được trong lòng bất đắc dĩ cùng sủng nịch.

Vẫn là mình đi trước tắm đi.

Bận bịu cả ngày, vội vã chạy về nhà, còn xoay một vòng đến chuyển một chuyến máy bay, chính là muốn xem Tiểu Nghĩa có an toàn hay không.

Trâu Bách xoay người, từ tủ quần áo bên trong cầm bộ đồ ngủ, chạy nhanh vào tắm.

Kỳ thực do bận bịu, lo lắng nên tâm hoảng loạn, tinh thần lung lay nên mới quên những chuyện cần làm.

Trâu Bách có thể gọi Tiểu Hổ về nhà trước giúp Trần Bình Nghĩa mở cửa, cũng có thể nói hẩn ở nhà Trâu Lương ngủ một đêm, nhưng hẩn chỉ nghĩ, lúc Trần Bình Nghĩa khó khăn, người ở lại bên cạnh hẩn, chỉ có thể là chính mình.

Trần Bình Nghĩa đều có thể ở nhà bạn một buổi chiều, hoặc là gọi quản lý nhờ người mở cửa, có lẽ là đã quên, có lẽ là chờ, chờ người mặt lạnh đến mở cửa giúp hẩn, lại trách cứ mà quan tâm hẩn.

Trâu Bách vừa bắt đầu liền thích Trần Bình Nghĩa.

trong lòng Trần Bình Nghĩa, Trâu Bách bắt đầu chỉ là một mảnh đất, giờ cũng đang dần dần mở rộng.

Trâu Bách nhìn khoảng cách bọn họ cách một cánh cửa, xa xa rồi càng ngày càng gần hẩn. Không biết có nên phá tan khoảng cách giữa 2 người hay không, đưa tay bắt lấy hẩn.

Chính là, sợ, còn chưa tới gần, người kia đã mở cửa mà bỏ chạy.

17. Chương 17

Tắm xong Trâu Bách vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy quần áo rải rác và——Trần Bình Nghĩa lỏa thể nằm đó

hắn trước đó vẫn biết Trần Bình Nghĩa không thích mặc quần áo lúc ngủ, bây giờ người từ trong mộng đã chạy tới đây a!!

Trâu Bách mặt như khúc gỗ, thẳng tắp đứng bên đường.

Sao sao, làm sao bây giờ?!! Tình huống thế nào?!! Thoát thoát, thoát!! Nhào tới?! Hai tử cũng không ở, có thể... Không không không!! Làm sao bây giờ a!!

Đúng rồi! tắm! Hắn bây giờ còn chưa tắm!

Trâu Bách vọt vào phòng tắm cầm khăn mặt và một chậu nước nóng bùng ra. Ngồi xổm bên đường cầm khăn lau trên lưng trắng nõn.

... Thật eo thon!

Từ gáy đến trên thân đến hông rồi tới mắt cá chân, Trâu Bách nhìn một cái, sau đó ngửa đầu lên trời.

Không không, không được! Chảy máu mũi!!! làm sao có khả năng, mới như vậy mà không chịu nổi, sau đó phải làm sao a!!!

Trâu Bách vì hắn sau này mà lo lắng.

Thue trưởng đại nhân quyết định dùng sức mà lau người, phát hiện khăn mặt đã sớm nguội, có chút lúng túng mà ngâm vè, phát hiện khăn này lại càng lúng túng hơn..

Đây là khăn mặt của mình.....

((vớ) Trâu Bách: A ha ha ha khăn mặt cái gì chứ, không cần để ý, bởi vì không nhìn thấy bên cạnh tắm gương có chiếc khăn hay dùng của mình, không cần để ý ha ha.. ha

18. Chương 18

Chăm chú giúp Trần Bình Nghĩa lau người, Trâu Bách ngồi ở bên giường một bên nhìn một bên cân nhắc.

Trâu Bách: nhỏ cà chua nhỏ cà chua, chỉ là rửa quả cà chua mà thôi...

Chờ chút, cà chua tắm rửa xong thật...

Từ mặt đến ngực, Trần Bình Nghĩa đang ngủ vẫn đều đẹp như vậy.

Khăn vừa mới chạm đến eo, thân thể lập tức co rụt lại, một chân đạp lên lồng ngực Trâu Bách, trong miệng còn nói

“Đừng... Đừng sờ eo.”

Sau đó chân thuận thế hướng lên, từ lồng ngực đi lên, bàn chân đặt lên vai Trâu Bách.

Ầm!

Nhất thời, Trâu Bách cảm thấy đại não như bị thủy triều bão tố ập đến, tay run lên, ném khăn mặt. Từ góc độ của hắn, vừa vặn có thể đi theo bàn chân kia, nhìn cái mông như ẩn như hiện..nở hoa..

Thật sự kích thích!

Bị màu sắc béo mập nộn nộn kích thích, Trâu Bách đầu óc nóng lên, đem chân Trần Bình Nghĩa bắt xuống bên hông, cúi người hướng về hắn mà đè tới.

Nước bốc hơi lên sau mang theo nhiệt độ, Trần Bình Nghĩa cảm thấy trên người hơi lạnh, tay còn tìm không thấy chần, đột nhiên có một vật thể ấm áp tới gần, hắn lập tức dang tay ra, ôm lấy, cảm thấy độ ấm áp của da thịt, Trần Bình Nghĩa liền đem đầu thoải mái là tổ trong đây, mặt dán vào chà xát.

Trâu Bách nằm ở trên giường ngẩn người, đầu óc bị đình trệ, nhìn cái người đang làm tổ trong người mình, lại thấy cực kỳ bất đắc dĩ!!

Lấy quan hệ 2 người hiện giờ, tuyệt đối không thể lảm chuyện gì, Trâu Bách rất thức thời mà kéo chăn đắp cho cả 2 người. cuối cùng, Trâu Bách nhẹ nhàng đặt một cái hôn trên trán hắn, ôm hắn đi ngủ.

19. Chương 19

“!! —— ”

Buổi sáng tỉnh dậy, Trần Bình Nghĩa gần như sững sờ.

Hắn hần hần, hần ngày hôm qua đã làm những gì!!! Không phải tựa ở cạnh cửa ngủ à!! Làm sao sáng sớm tỉnh lại lại...!!! nhìn muốn điên ra thế này!!

Tư thế của hắn.. nằm trên người Trâu Bách, đầu dúi vào cổ hắn, hai chân quăn lấy một chân của Trâu Bách.

“em tỉnh rồi?” giọng nói ấm áp bên tai, Trần Bình Nghĩa cảm giác trên mặt mình bốc hỏa.

“em đây là... chúng ta...”

:em ngủ ở cửa, anh còn sợ em cảm lạnh, đưa em vào nhà, chỉ tắm rửa cho em thôi, ai biết em quậy như thế chứ, vẫn sợ em bị cảm nên mới giờ thành như thế..”

“Aha... Như vậy a! ...” biết mình có tật xấu khi ngủ, Trần Bình Nghĩa chỉ có thể đỡ trán.

Nhưng chính xác đã xảy ra vấn đề rồi..

“vẫn là ăn sáng trước, em xuống đường chuẩn bị”

Trần Bình Nghĩa hoang mang đứng dậy, đối với hắn mà nói, rời đi chính là rời đi lồng ngực nóng ấm cùng nhịp tim trầm ổn mãnh mẽ đó..

“Ồ.”

Trâu Bách thần thờ mà nhìn lồng ngực mình dần trống không. Đáp một tiếng.

Quả nhiên... Quá ngượng ngại ngừng đi.

20. Chương 20

Buổi sáng qua đi, Trần Bình Nghĩa thật giống như đã biết gì đó, nghĩ biện pháp tránh hắn, coi như không nói chuyện, thi thoảng cũng chỉ làm mặt cười mà không nói.

Trở lại việc lễ phép ban đầu, bây giờ còn thêm xa cách.

Trâu Bách chuyển về nhà mình theo yêu cầu của Trần Bình Nghĩa, nói Tiểu Hồ đã có thầy giáo mới, không muốn phiền hấn.

Trâu Bách đồng ý cho hấn thời gian, nói hấn suy nghĩ thật kỹ, có cần người ở bên cạnh hấn hay không.

Trâu Bách nguyện ý chờ, cho dù là vĩnh viễn chờ đợi, cũng tốt hơn việc hấn trực tiếp từ chối.

Qua mấy ngày, thư ký thay người nào đó chuyển giao một đơn xin từ chức.

Trâu Bách nhìn trên đến bàn làm việc là đơn xin nghỉ việc của Trần Bình Nghĩa, ánh mắt lập tức tối sầm.

Em thật sự... tuyệt tình vậy à!!

21. Chương 21

“Trần Bình Nghĩa! Tại sao muốn từ bỏ chức vụ này?” Du Gia không thể tin mà nhìn vào mặt hấn hỏi.

“tôi cảm thấy tôi không đủ ưu tú, không đủ trình độ để đảm nhận chức vụ này” Trần Bình Nghĩa ôm đống đồ vụn vặt của mình.

“Làm sao có khả năng! Công lao của cậu ở công ty vẫn rõ ràng, ông chủ coi trọng cậu, tại sao muốn đi chứ?”

Cậu đi rồi, ông chủ làm sao bây giờ?

Hấn mỉm cười, “Sẽ có người so với tôi càng thích hợp chức vụ này.”

Du Gia nhìn hấn xoay người đi, trong lòng phản bác: nhưng không ai so với cậu sẽ thích hợp với ông chủ.

“Ông chủ...” Người của công ty đã sớm tan tằm đi rồi, chỉ có Trâu Bách còn đang trước máy vi tính làm việc.

“Hà?” Cũng không ngẩng đầu lên.

“Trần Bình Nghĩa hấn...”

“đừng nhắc đến hấn.” Trâu Bách đánh gãy lời thư ký định nói.

Du Gia nhìn cái mặt kích động sao phản lên hình ảnh trên máy tính. Giật giật môi không nói lời nào, cuối cùng cũng không mang phong thư giao cho hấn.

Lá thư đó đè ép mấy ngày, ông chủ phát hiện Trần Bình Nghĩa mấy ngày nay không ở công ty, Du Gia mới định nói cho hấn..

22. Chương 22

“ba ba, trường chúng con phải huấn luyện bảy ngày, không thể về nhà được” Tiểu Hồ rất lo lắng cho cha hấn.

Từ sau khi chú Trâu bị đuổi đi, Tiểu Hồ lại càng lo lắng.

Mỗi sáng, ba ba sẽ không cần thận mang tương ớt của chú Trâu thích nhất thành sốt cà chua mà ăn đến đỏ cả mặt, sau đó sẽ cay đến mức gọi chú Trâu mang nước, cuối cùng mới phản ứng lại mà vào nhà bếp uống nước, nghĩ lại lúc này, hấn sẽ tự nói với mình, sau đó sẽ sưng sờ một hồi, tắt ti vi trở về phòng, còn mua rất nhiều âu phục giống nhau, treo ở trong tủ quần áo chỉ nhìn chứ không có mặc.

Tiểu Hồ rất sợ khi hấn đi huấn luyện ba hấn gặp chuyện thì làm sao bây giờ.

“hừm, ba ba biết, ba ba sẽ chú ý an toàn” Trần Bình Nghĩa mỉm cười nói nhưng rõ ràng cũng không để tâm vào.

Tiểu Hồ phủi một hồi miệng “Ba ba, ba không hỏi con có cần chuẩn bị gì không hả?”

Trần Bình Nghĩa vẻ mặt ngớ ngẩn, mở miệng: “A, xin lỗi, trước đây...”

“Trước đây là chú Trâu hỏi trước, đúng không?”

Trần Bình Nghĩa tựa lưng ở sofa, không nói lời nào.

“Ba ba tại sao đuổi chú Trâu đi?”

“Không phải đuổi, là... Tiểu Hồ không cảm thấy ba người sống như thế có vẻ chật chội hả..” Trần Bình Nghĩa kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng cười.

“Vâng, thực sự hạnh phúc.”

“... Tiểu Hổ, con không hiểu...”

“con là không hiểu!” Tiểu Hổ đánh gãy hẳn “Nhưng chú Trâu yêu ba ba, con biết ba ba cũng không chán ghét ở cùng chú Trâu, còn rất vui vẻ, vì lẽ đó con cũng không hiểu yêu thích của ba là như thế nào:

Sự yên tĩnh qua đi, trong phòng âm u vang lên âm thanh của Trần Bình Nghĩa, nặng nề, như là một khúc gỗ đang trôi nổi trên sóng lớn tìm kiếm điểm dừng chân.

“... Tiểu Hổ, con cho ba ba nghĩ một lát... cho ba nghĩ một hồi...”

23. Chương 23

Trần Bình Nghĩa đang ngồi ở trên máy bay, bay về quê hương đã lâu không trở lại, không phải vì trốn tránh Trâu Bách, mà vì một cuộc gọi từ bệnh viện ở nông thôn.

“alo, chào ngài, có phải ngài là con của Trần Kiến Thanh Trần Bình Nghĩa không? Là như thế này, thật xin lỗi muộn như thế mà bây giờ mới báo cho ngài, nhưng đây là ý nguyện của cha ngài, cha ngài mấy ngày trước đã tạ thế, dựa theo ý nguyện của ông, ông muốn đem thi thể hảo táng nhưng ở đây cần sự đồng ý của người nhà, vì thế...”

Trần Bình Nghĩa đi suốt đêm đến bệnh viện, ở trên văn kiện ký tên, ngồi ở nhà xác, nhìn cửa sổ thủy tinh mà tâm tình dờ ra.

Một hộ sĩ chuyển giao di vật cùng di chúc.

Nhi tử:

Khi con nhìn thấy phong thư này thì cha đã cùng đi với mẹ của con. Tha thứ cho sự tùy hứng cuối cùng của cha, không cho con thấy mặt lần cuối cùng.

Chị của con, cha đã sớm tha thứ cho chị ấy, dù sao chuyện đó cũng không thể oán trách nó, nó cũng mạnh mẽ mà đi nước ngoài, bây giờ biết tin nó sống tốt, có chồng, chồng không chê nó thế là đã quá tốt rồi.

Khi con nói phải nuôi đứa bé kia, cha đã kinh ngạc cả ngày, tính tình con từ nhỏ cha đã biết, trên mặt rất ngoan ngoãn nghe lời nhưng lại là người vô tình nhất, như nuôi dưỡng mèo hoang mà cũng phải đề phòng nó.

Đứa bé đó, cha thấy thực có lỗi với nó, cũng vứt bỏ nó.

Trong nhà có mảnh đất, cha đã bán, tiền đều để cho con, chị của con sẽ không lấy, nếu khi nào mà thấy chị, đem vòng tay của mẹ đưa cho nó, vốn là đồ cưới của nó, đáng tiếc sau này gặp chuyện nên cũng chưa thể giao tận tay cho nó được.

Con trai à, con tính tình như thế, phải sửa đổi đi, nếu như con gặp người thích hợp, đối với con tốt, hãy nhường nhịn người ta một chút, đối tốt người ta một chút.

Viết nhiều như vậy, cũng chính là lấy thân phận của cha để lải nhải vài câu mà thôi.

Cha không phải là một người cha tốt, không chăm sóc các con chu đáo, không nuôi dưỡng các con lớn lên, các con luôn nói cha chỉ có mẹ, không quan tâm các con.

Nhớ tới đời sau, đừng làm con của cha, phần khó nhọc này, đời này chấm dứt, hãy cho cha an tâm đi gặp mẹ các con.

24. Chương 24: Kết Thúc

“Ầm ầm!” Cửa bị gõ mấy lần gần như sắp bị phá vỡ.

“Ông chủ...” Du Gia đè nén kích động, Trâu Bách mấy ngày nay vẫn mặt lạnh, cô ấy không dám lớn tiếng gọi hắn.

“việc công hay việc tư?” cũng không ngẩng đầu lên.

“... Việc tư.”

“Đi ra ngoài!”

“Là việc tư!! ông chủ!” Du Gia kích động bật thốt lên.

“... Hả?” Trâu Bách ngẩng đầu, nhìn Du Gia nửa người chen ở cạnh cửa.

“Hắn... Đã trở lại.” Nói xong, gần như kéo cửa một cái.

“Đằng!” Trâu Bách đột nhiên đứng lên.

“Trâu Bách, tôi...” đằng sau là người mỗi giờ mỗi khắc hần đều nghĩ tới.

Trần Bình Nghĩa còn chưa nói chút gì, đã bị một lực lớn ôm lấy.

“anh cứ nghĩ em sẽ không trở lại.”

Trâu Bách âm thanh khàn khàn, nóng bỏng như uất ức ghé vào lỗ tai hần nói. Ngực khí như sủng vật bị bỏ rơi giờ chủ nhân quay về.

“em cho rằng... anh không cần em nữa.”

Trần Bình Nghĩa tâm run lên, tay không bị khống chế mà đặt trên bả vai Trâu Bách.

“Sẽ không, hai ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, em cũng đã nghĩ rất nhiều, trở về... Là muốn hỏi: anh yêu em sao?”

Trâu Bách vòng lấy cánh tay của hần chậm rãi nắm chặt, âm thanh trầm thấp vang bên tai tbn.

“em giờ mới biết ...”

“Àn, xin lỗi, muộn như vậy mới biết.”

“anh nghĩ đến em là trốn tránh anh, anh nghĩ em không thích nam nhân, chán ghét cảm giác với nam nhân... cũng tốt, bây giờ em đã trở lại.

Trâu Bách như được nhật trăn bảo, ở trên làn da trắng nõn của Trần Bình Nghĩa mà nhẹ nhàng liếm láp một hồi.

“anh muốn ở lại!”

“Được.”

“Không cho phép ở đuổi anh đi!”

“Ừm.” Không phải đuổi.

“Trong nhà sốt cà chua một nửa phải thay đổi thành cây ớt.”

“... Tận lực.”

“anh cũng phải ngủ phòng ngủ, em có thể duy trì thói quen của em.”

Trần Bình Nghĩa trên mặt hơi nóng lên

“... Tốt.”

“Nói, em yêu anh.”

“... em muốn anh dạy em thế nào để yêu.”

Trâu Bách sững sốt một chút, lập tức nhếch miệng lên một độ cong.

“em muốn học... Được, anh dạy ~ ”

————— xong xuôi —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-truong-dai-nhan-sao-co-the-khong-co-hinh-tuong-nhu-the>